

Sygn. akt II Ka 312/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018r.

sprawy **D. S.**

skazanego z art.209§1ak.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 6 września 2018r. sygn. akt II K 390/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K. kwotę 147,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 312/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem w sprawie o sygn. akt II 390/18, wydając wobec skazanego D. S. w dniu 6 września 2018 r. wyrok łączny ustalił, iż był on skazany następującymi wyrokami:

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 11 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 1323/16, za przestępstwo z art.278§1k.k., na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Skazany rozpoczął wykonywanie tej kary w dniu 22.03.17r.
2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 22 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 1125/17, za przestępstwo z art. 209§1ak.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Postanowieniem z dnia 28.03.18r. zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności.
3. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 21 listopada 2017 r. w sprawie

o sygn. akt II K 731/17, za przestępstwo z art. 278§1k.k. w zw. z art.12k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Postanowieniem z dnia 4.04.18r. zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności.

Wymienionym wyżej wyrokiem Sąd Rejonowy w Koninie na podstawie art. 85§1,2 i 3k.k. i art. 86 § 1i3 k.k. połączył kary ograniczenia wolności orzeczone

w sprawach IIK 1125/17 i IIK731/17 i wymierzył skazanemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Na podstawie art.572k.p.k. w zw. z art.85§3k.k. umorzył natomiast postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym sprawy Sadu Rejonowego w Koninie o sygn. akt IIK 1323/16.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego zaskarżając go w części dotyczącej kary, zarzucając rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej w pkt. 1 wyroku.

Stawiając ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu łącznej kary 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy SR w Koninie do ponownego rozpoznania.

Nadto obrońca wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, które to koszty nie zostały opłacone nawet w części.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się niezasadna. Wprawdzie skarżący kwestionuje jedynie wymiar orzeczonej kary łącznej, tym niemniej Sąd odwoławczy krótko odniesie się do przepisów zastosowanych przez Sąd I instancji.

Analiza akt wskazuje, że wyroki sprawach Sądu Rejonowego w Koninie o sygn. akt: II K 1323/16, II K 1125/17 oraz II K 731/17 zapadły już po dniu 1 lipca 2015 r. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie mogły zatem znaleźć przepisy art. 85 k.k. i n. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2015 r., poz. 396) – art. 19 ust. 1 w/w ustawy.

Z treści art. 569 § 1 k.p.k. wynika, że sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, gdy zachodzą przesłanki określone w art. 85 k.k. Przepisy art. 85 § 1

i 2 k.k. stanowią natomiast, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k. Zgodnie natomiast z art.86§3k.k. jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy słusznie kierując się określonymi w w/w przepisach przesłankami orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej połączył kary jednostkowe ograniczenia wolności orzeczone w sprawach II K 1125/17 oraz II K 731/17.

Na zasadność takiego rozstrzygnięcia, czego również nie kwestionuje apelujący wskazuje tak rodzaj wymierzonych kar jak i fakt iż w dniu wyrokowania przez Sąd Rejonowy podlegały one wykonaniu w całości lub w części. Sąd odwoławczy w pełni podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i stwierdza, że Sąd I instancji w żadnym wypadku nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 85 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podzielił również stanowisko Sądu

Rejonowego co do umorzenia postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej w sprawie IIK 1323/16. Także w tym zakresie Sąd I instancji nie dopuścił się żadnego uchybienia.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu rażącej surowości kary wskazać należy, iż jest on tylko wówczas zasadny, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, można uznać, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo sądów. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyr. SN z 02.02.1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Granice kary łącznej określa art. 86 § 1 k.k. zgodnie z którym sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa – art. 85a k.k. Zwrot „przede wszystkim” użyty w w/w przepisie wskazuje jednak, że okoliczności w nim wymienione nie stanowią katalogu zamkniętego. Wymiar kary łącznej winien być zatem określany także relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (wyr. SN z 25.10.1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Wyznaczany przy zastosowaniu w/w przepisów dolny i górny próg kary łącznej, odnośnie zbiegu przestępstw co do kar orzeczonych w sprawach II K 1125/17 i II K 731/17 wynosił od 1 roku ograniczenia wolności do 1 roku 10 miesięcy ograniczenia wolności.

Mając na uwadze treść art. 85a k.k. Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że kara łączna stanowi instytucję służącą do swoistego podsumowania działalności przestępczej sprawcy, obejmującego całościową ocenę jego zachowań przejawiającą się w postaci jednej kary łącznej. Zauważyć w tym miejscu należy, że wielość popełnionych przez sprawcę przestępstw wpływa na negatywną ocenę postawy sprawcy będąc jego istotnym czynnikiem prognostycznym. Chodzi tutaj zwłaszcza

o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przestępstw.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy odnośnie kary łącznej orzeczonej w pkt. I wyroku zasadnie uznał, że brak jest podstaw do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego dla skazanego modelu, tj. kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla skazanego systemu absorpcji, słusznie w tej sytuacji stosując zasadę asperacji. Wymierzenie zatem kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności uwzględni w należyty sposób dotychczasową karalność skazanego, jego obecną postawę w zakładzie karnym, a także, choć w mniejszym stopniu, związek pomiędzy popełnionymi przez skazanego przestępstwami.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. ani art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że poniesienie kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na jego obecną sytuację osobistą i majątkową.

Nadto Sąd Okręgowy na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) zasądził na rzecz adwokata I. K. kwotę 147,60 zł tytułem obrony wykonywanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Agata Wilczewska